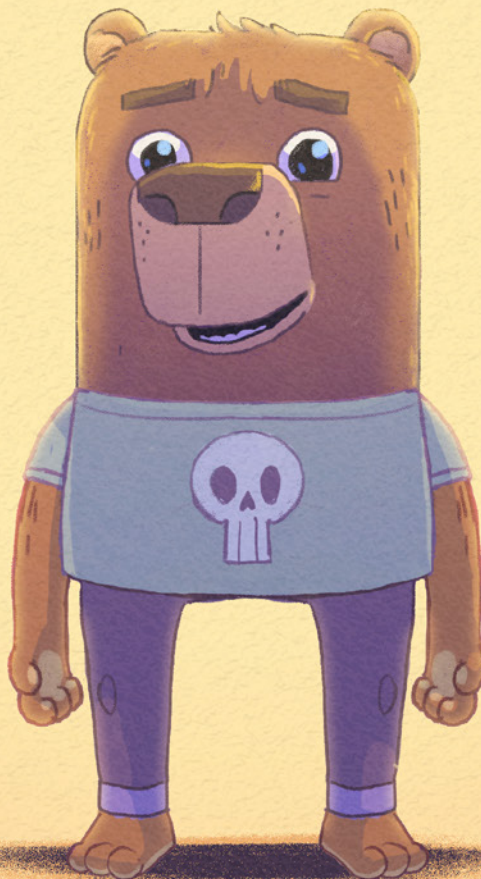

JON KANON

ANDREAS NILSSON

SYLVESTER

**BONNIER
CARLSEN**

HUR KAN ÖRON HÖRA?

Sylvester sitter och slappar i det höga gräset en varm sommardag. Det magiska Röret står vid hans sida. Han lutar ryggen mot metallen och ställer fram en burk med sin favorit-honung. "Äntligen lite lugn och ro", suckar han nöjt.

"Bara jag, gräset och honungen. Ingen ska få förstöra det här ögonblicket." Han skruvar upp locket, doppar tassens i burken och slickar i sig honungen.

Då hörs ett svagt ljud över ängen.

"SYYYLVEEESTER..."

Sylvester spetsar öronen och kisar mot horisonten.

Ljudet kommer igen, starkare den här gången.

"SYYYLVESTER!"

Sylvester hoppar till så honungen skvätter.

"Va? Vem ropar på mig?"

En liten mänsklig figur springer över ängen,
röd om kinderna och med stora, nyfikna ögon.
Barnet stannar framför honom och flämtar.

Snälla Sylvester, kan du
hjälpa mig? Jag vill veta ...
hur kan öron höra?

Sylvester torkar bort honung från nosen och
klappar Röret bredvid sig.

”Jag som trodde att jag skulle få en lugn
dag”, muttrar han.

Sedan ler han.

”Fast okej. Varje fråga förtjänar ett svar.”

Han knackar tre gånger på Röret,
klättrar upp och ropar:

ÄNTLIGEN BLIR
DET NYA
ÄVENTYRYR!

Sylvester faller genom mörkret och landar med en mjuk duns på något gungigt. Väggarna glittrar fuktigt och allt runt honom vibrerar svagt.

"Hallå? Är det någon här?" ropar Sylvester och ser sig omkring.

Då darrar en tunn hinna framför honom. Den skimrar lätt och rör sig, som om den svarar på ljudet av hans röst.

"Iiiiiih! Var försiktig! Jag är väldigt ömtålig!" piper en röst.

Sylvester hoppar bakåt.

"Oj, förlåt! Vem är du?"

Den darrande hinnan vibrerar lite och låter som ett litet skratt.

"Jag heter Trummy Dee. Jag är trumhinnan. Jag tar emot ljud och skickar dem vidare till hjärnan. Utan mig skulle allt vara helt tyst."

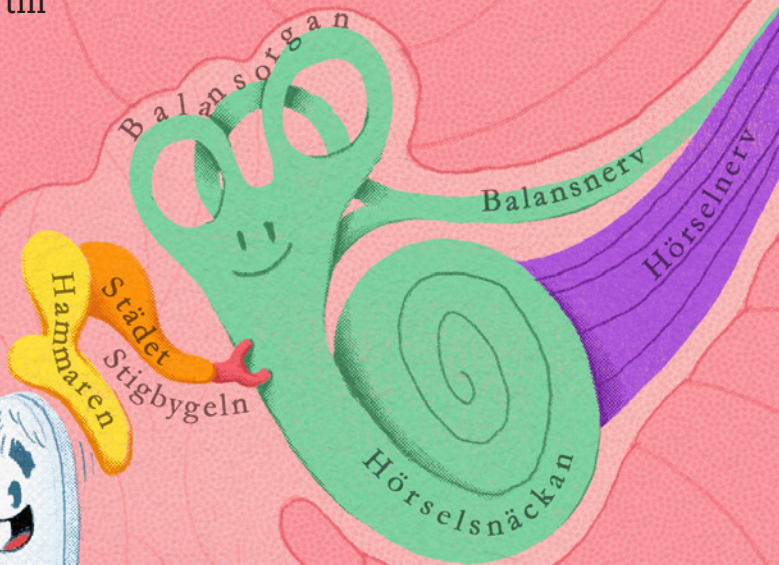

Sylvester lutar sig fram och tittar noga på den skimrande ytan.

"Så ... varje gång någon pratar, eller när en hund skäller, då är det du som spelar?"

"Precis!" säger Trummy Dee.

"Sen skickar jag ljudet vidare till tre pyttesmå ben – hammaren, städet och stigbygeln. De skickar ljudet vidare, djupare in i örat. På så sätt blir allt du hör till musik i hjärnan."

SMÅ BEN
SOM SPRINGER
LJUD-STAFETT?

Plötsligt vibrerar
marken kraftigare.

Ett högt ljud dånar
genom rummet.

BOOOM!

Hela platsen skakar till.

Sylvester håller tassarna för
öronen.

"Oj! Det där var riktigt högt!"

Trummy Dee darrar.

"Så känns det när ljudet är
starkt. Då måste jag jobba
extra hårt."

Sylvester nickar.

"Tur att du är snabb."